

[Stinus]

I almindelighed har det radikale venstre ikke grund til at være utilfreds med Danmarks stemmeafgivning, heller ikke med det stemmemønster, vi følger. En gennemgang af de afstemninger, som under den igangværende generalforsamling har fundet sted om nedrustningsspørgsmål, viser, ikke overraskende, at vi i en række afstemninger har stemt som de øvrige NATO-lande og som de øvrige EPS-lande, men dette har ikke fundet sted slavisk og automatisk.

Jeg finder det vigtigt at understrege dette, fordi en debat som den, vi har i dag, måske kan give anledning til den forkerte opfattelse, at der er stor uenighed om FN-politikken. Det er der heldigvis ikke, men ligesom forespørgerne kunne det radikale venstre på visse områder ønske sig en mere udfarende dansk kraft, selv om jeg også her må tilføje nogle rosende bemærkninger om dansk indsats i sikkerhedsrådet, ikke mindst i forbindelse med debatter omkring Sydafrika. I betragtning af den alvor, hvormed vi ser på udviklingen i Sydafrika, skal den danske indsats og den danske rolle i sikkerhedsrådet i det forløbne år nævnes, når vi i dag drøfter, hvordan Danmark i FN aktivt kan arbejde for afspænding.

Når man gennemgår ugeberetningerne fra FN's generalforsamling, lægger man mærke til, at Danmark er medforslagsstiller til et pænt antal resolutioner, og det er noget positivt. Hertil kommer så noget helt specielt: det danske initiativ til en studie vedrørende konventionel nedrustning. Den udtalte jeg mig allerede positivt om sidste år, men jeg vil meget gerne gøre det igen. I den sammenhæng må jeg beklage, at kun 23 medlemslande indtil nu i overensstemmelse med resolutionsvedtagelsen på sidste generalforsamling har underrettet generalsekretæren om deres syn på studien. Dette illustrerer med beklagelig tydelighed, at vedtagelse af resolutioner, selv når det sker med consensus, ingenlunde betyder, at landene vil rette sig efter dem eller leve op til deres indhold.

Igen i år er resolutionen om ikke-førstebrug af atomvåben og dansk stillingtagen til denne i søgelyset. I modsætning til sidste år har socialdemokratiet i år valgt at være enig med regeringen med hensyn til stemmeafgivning på denne resolution. Jeg har svært ved at se sagligheden i dette, så det må være andre bevæggrunde, der har fået socialdemo-

kratiet til at ændre holdning. Jeg tror, det var hr. Gert Petersen, som i debatten sidste år slog fast, at den eneste grund for regeringen til at stemme imod resolutionen om ikke-førstebrug var sammensætningen af forslagsstillerne: DDR, Cuba og Ungarn. Den bedømmelse delte det radikale venstre sidste år, og det gør vi igen i år.

Det, som gør ikke-førstebrugsresolutionen særlig interessant, er, at dens indhold er i overensstemmelse med folketingets dagsorden af 3. maj 1984. Det har vist sig, at vi ikke i øjeblikket kan få regeringen til at forholde sig anderledes til denne resolution. Men så må vi i stedet pålægge regeringen selv at tage et initiativ omkring dette spørgsmål i overensstemmelse med 3. maj-dagsordenen.

I forbindelse med topmødet mellem præsident Reagan og generalsekretær Gorbatsjov har statsministeren fremsat en udtalelse, som kunne tolkes, som om det var statsministerens mening, at nu, da de store er kommet på talefod, gælder det for de små om ikke at komme med initiativer af nogen art. Det radikale venstre deler absolut ikke denne opfattelse, tværtimod. Vi glæder os over, at topmødet fik et bedre forløb, end man på forhånd havde næret forventning om, men vi mener bestemt ikke, at initiativer til den videre afspændingsproces nu ene og alene tilkommer de to store. Tværtimod finder vi det meget vigtigt, at den begyndelse til et tøbrud, der er indtruffet, følges op på mange niveauer, også fra dansk side, ikke som udtryk for manglende solidaritet med USA eller vore andre NATO-allierede, men fordi vi tror på, at de små lande har en rolle at spille i afspændingsprocessen – helt i overensstemmelse med de synspunkter, Danmarks FN-ambassadør gav udtryk for i et indlæg i generalforsamlingens 1. udvalg den 30. oktober 1985. Han sagde om Øst-Vest-dialogen, at denne ikke alene bør være et supermagtsanliggende; mellemstore og små lande kan også bidrage til udvidet dialog, som omfatter alle aspekter af relationerne mellem Øst og Vest.

Dette er et synspunkt, som det radikale venstre kan give tilslutning til. Det er et synspunkt, som vi i årevis har forfægtet: en mere aktiv rolle for de små og mellemstore lande og ikke mindst for de små lande, som er med i de to pagter. Den rolle skal Danmark spille inden for den alliance, som vi er medlem af, og det radikale venstre håber, at vi spiller